

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce **M. F. G.**, zastoupeného JUDr. Václavem Vladařem, advokátem, se sídlem Borská 13, 301 00 Plzeň, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **15.3. 2013**, č.j. **DSH/3293/13**

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce žalobou podanou dne 7.5.2013 u Krajského soudu v Plzni (dále jen krajský soud), napadl rozhodnutí žalovaného, kterým Krajský úřad Plzeňského kraje zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Klatovy ze dne 22.1.2013, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění. Žalobce uváděl, že Městský úřad Klatovy rozhodnutí o nevyhovění žádosti žalobce odůvodňoval tím, že žalobce správnímu orgánu nedoložil čestné prohlášení podle § 92 odst. 4 písm. e) zák. č. 361/2000 Sb. zákona o silničním provozu a dále tím, že žalobce nemá na území České republiky trvalý pobyt, ani obvyklé bydliště ve smyslu zákona o silničním provozu a že na území České republiky nepobývá. Žalobce přitom zastával názor, že veškeré zákonné náležitosti podle § 92 odst. 4 písm. e) zák. č. 361/2000 Sb., které má obsahovat čestné prohlášení předkládané správnímu

orgánu, již obsahovala přihláška do autoškoly, která byla správnímu orgánu rovněž předložena a správní orgán ji měl v době svého rozhodování k dispozici. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěry správního orgánu v tom, že neosvědčil svoje obvyklé bydliště na území České republiky, když poukázal na existenci nájemního vztahu k nemovitosti v obci K. a závěr správního orgánu o tom, že žalobce se na uvedené adrese nezdržuje, označoval za nepřezkoumatelný. Protože ani žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto závěry žalobce neakceptoval, žalobce tvrdil, že požadavek správního orgánu na doložení listiny obsahující naprosto stejné prohlášení, jako listina správnímu orgánu již předložená, představuje neadekvátní a formalistický postup, který je v rozporu se základními zásadami správního řízení, konkrétně z ust. § 6 odst. 2 správního řádu, zák. č. 500/2004 Sb., který ukládá správnímu orgánu postupovat v řízení tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a zejména, aby dotčené osoby co možná nejméně zatěžoval.

Žalobce v žalobě dále tvrdil, že nesouhlasí ani se závěrem správního orgánu I. stupně potvrzeným i v rozhodnutí žalovaného v tom, že v případě žalobce nebyla splněna podmínka obvyklého pobytu na území, resp. že obvyklý pobyt žalobce na území ČR nebyl prokázán. Žalobce tvrdil, že k žádosti o udělení řidičského oprávnění v souladu s § 92 odst. 4 písm. d), zák. č. 361/2000 Sb., předložil nájemní smlouvu na pronájem nemovitosti v obci K. Správní orgán i přes doložení tohoto dokladu přistoupil navíc k prověřování, zda žalobce se skutečně na uvedené adrese v České republice obvykle zdržuje. Správním orgánem dotázaný starosta města Strážov, jehož součástí je obec K., správnímu orgánu nebyl schopen potvrdit, ale ani vyvrátit, že žalobce se na uvedené adrese K. zdržuje. Správní orgán požádal Policii ČR o prověření, zda žalobce se na adrese K. zdržuje či nikoliv. Policie ČR sdělila, že v okamžiku provádění místního šetření na adrese K. nikoho nezastihla, že nejbližší soused předmětné nemovitosti měl uvést, že žádný cizinec v uvedené nemovitosti nikdy nebydlel a nebydlí. Na základě těchto poznatků správní orgán I. stupně i žalovaný dospěli k závěru, že v případě žalobce nebyl ve smyslu § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb., prokázán obvyklý pobyt žalobce na území ČR. Tento závěr byl odůvodněn zjištěním vyplývajícím z místního šetření Policií ČR a jednak tím, že žalobce se přihlásil k přechodnému pobytu na území ČR dne 11.12.2012 a žádost o udělení řidičského oprávnění podal 16. ledna 2013, tedy po uplynutí 35 dnů, čímž podle výkladu ustanovení § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb., nebyla splněna podmínka pobytu žadatele na území v délce 185 dnů. Žalobce tvrdil, že s tímto závěrem správních orgánů nesouhlasí, neboť rozhodnutí co do tvrzení o závěrech místního šetření Policie ČR nebylo řádně odůvodněno a je nepřezkoumatelné a co do tvrzení ohledně délky pobytu je v rozporu přímo z ust. § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb. Pokud správní orgán odkazoval na závěry místního šetření Policie ČR jako na zásadní důkaz pro zkoumání obvyklého pobytu žalobce, měl by nepochybně uvést alespoň datum, kdy toto místní šetření proběhlo a dále alespoň jméno osoby označené jako údajný nejbližší soused, který měl podávat vysvětlení, mající pro žalobce natolik zásadní dopady, jako je nevyhovění jeho žádosti. Takovéto odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce označuje za nedostatečné, činící vydané rozhodnutí nepřezkoumatelným, nepřesvědčivým a nekonkrétním. Pokud jde o závěr správního orgánu I. stupně i žalovaného o nedostatečné délce přechodného pobytu žalobce na území, podle žalobce se nejedná o správný výklad ust. § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb. Skutečnost, že žalobce na území ČR měl hlášen přechodný pobyt pouhých 35 dní před podáním žádosti, nemůže bez dalšího vést k závěru správního orgánu o tom, že se žalobce nemohl na území ČR obvykle zdržovat celkem 185 dní v roce, neboť tyto dvě skutečnosti

spolu zjevně nesouvisí. Žalobce se mohl na území ČR obvykle zdržovat ještě před povolením přechodného pobytu, což nelze vyloučit, když je občanem SRN, tedy státu, jehož občané se mohou na území ČR volně pohybovat. Podle žalobce správní orgány obou stupňů navíc citované ustanovení nesprávně interpretovaly, neboť smyslem ust. § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb., není počítat jednotlivé po sobě jdoucí dny od povolení přechodného pobytu cizince na území ČR, nýbrž toto ustanovení zakládá pravidlo pro výklad pojmu obvyklý pobyt, kterým je pobyt na území ČR více jak polovinu dní v kalendářním roce, když se nemusí jednat o dny po sobě jdoucí, ale o rozsah, který se navíc může přirozeně v průběhu ročních období měnit.

Žalobce tvrdil v žalobě, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí překročil zákonem stanovené meze správního uvážení a porušil zákon, konkrétně ust. § 6 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. Nedostatečným odůvodněním rozhodnutí a zejména nepřezkoumatelností argumentů správního orgánu porušil § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu a dále nesprávnou interpretací porušil ust. § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Současně požádal o náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uváděl, že v případě přihlášky žadatele do autoškoly, stává se přihláška dokladem provozovatele autoškoly při přijímání k výuce a výcviku v souladu s § 13 zák. č. 247/2000 Sb. Prohlášení na přihlášce a čestné prohlášení podle § 92 odst. 4 písm. e) zák. č. 361/2000 Sb., spolu nesouvisí a ani se navzájem nenahrazují. Žalovaný souhlasil se závěry správního orgánu I. stupně v tom, že žalobce uvedenou podmínku vyplývající z § 92 odst. 4 písm. e) cit. zákona jako podklad k žádosti nedoložil, ačkoliv tak podle zákona měl učinit. K námitce žalobce, který za nedostatečné označil závěry dokládající nesplnění podmínky obvyklého pobytu žalobce, žalovaný se plně ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu I. stupně a s odkazem na vlastní závěry v napadeném rozhodnutí tuto námitku označil rovněž za nedůvodnou. Žalovaný z uváděných důvodů navrhl, aby krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl a nežádal úhradu nákladů řízení.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce M. F. G., dne 16.1.2013 podal u Městského úřadu Klatovy žádost o udělení řidičského oprávnění. K této žádosti byla připojena žádost žalobce o řidičské oprávnění, kterou žádal o přijetí do výuky a výcviku k získání řidičského oprávnění skupiny „B“. Ke své osobě žalobce uváděl adresu pobytu S. – K., okr. Klatovy. Součástí žádosti v části vyplňované žadatelem, žalobce dne 22.11.2012 stvrdil podpisem též prohlášení, že *mu nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a že netrpí tělesnou nebo duševní vadou, která by ho činila neschopným k řízení motorových vozidel*. Městský úřad Klatovy dne 18.1.2013 požádal o prověření uvedeného obvyklého bydliště žalobce jednak město S. a jednak Policii České republiky, oddělení pobytových agent Klatovy. Dne 21.1.2013 město S. uvedlo, že nelze potvrdit, že žalobce se na adrese S., část K. zdržuje alespoň 185 dní v kalendářním roce. Dne 18. ledna 2013 Policie České republiky, oddělení pobytových agent, pracoviště Klatovy, sdělilo Městskému úřadu Klatovy, že bylo provedeno místní šetření na adrese S., K., kterým bylo zjištěno, že se jedná o chalupu na samotě na kopci, kam v zimě nevede žádná příjezdová cesta, pouze je tam možno dojít pěšky přes pole. Na místě nebyly vidět žádné stopy vedoucí

k chalupě, objekt byl opuštěný, bez známek života. Tuto skutečnost potvrdil soused, bydlící v nejbližší usedlosti, který uvedl, že chalupu vlastní N., kteří bydlí asi v Praze a pracují v Německu. Na chalupu jezdí pouze v létě, jinak je chalupa opuštěná a nikdo tam nebydlí, žádný cizinec státní příslušnosti Německo tam nikdy nebydlel a nebydlí.

Dne 22.1.2013 Městský úřad Klatovy vydal rozhodnutí čj. OD/712-1/13/Ba, kterým žádosti o udělení řidičského oprávnění žalobci nevyhověl a v odůvodnění svého rozhodnutí uváděl, že dospěl k závěru, že žadatel splňoval podmínky věku, zdravotní způsobilosti a odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Vzhledem k tomu, že je cizincem, který nemá na území ČR trvalý pobyt, jako místo obvyklého bydliště na území ČR uvedl adresu S., K. Na základě údajů získaných od Městského úřadu S. a Policie ČR správní orgán dospěl k závěru, že potvrzení o přechodném pobytu je dokladem, že se konkrétní osoba k tomuto pobytu přihlásila, ale není dokladem obvyklého bydliště. V daném případě žadatel měl s vlastníkem nemovitosti sepsanou nájemní smlouvu, která ale nepotvrzuje důvod a skutečný pobyt na území ČR. Pokud jde o definici obvyklého bydliště a dobu jeho trvání, podle správního orgánu byla do zákona vtělena směrnicí Rady Evropských společenství 91/439/EHS o řidičských průkazech. Podle článku 7 této směrnice členské státy mohou vydávat řidičské průkazy pouze těm žadatelům, kteří vedle splnění dalších podmínek mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal. Obvyklé bydliště je definováno v článku 9 citované směrnice a bylo zapracováno do § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá na území České republiky trvalý pobyt ani obvyklé bydliště ve smyslu uvedeného zákona a citované směrnice na území ČR nepobývá a nedoložil ani čestné prohlášení, nesplňuje všechny podmínky pro udělení řidičského oprávnění. Z tohoto důvodu žádosti o řidičské oprávnění žalobce nebylo vyhověno.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl, že přiložení čestného prohlášení ve smyslu § 92 odst. 4 písm. e) zák. č. 361/2000 Sb., je nezbytným podkladem pro správní řízení při podání žádosti o udělení řidičského oprávnění. Oproti tomu při podání žádosti o přijetí do výuky a výcviku k získání řidičského oprávnění je vyžadováno prohlášení, které je dokladem provozovatele autoškoly při přijímání žadatele k výuce a výcviku a je podloženo v ust. § 13 zák. č. 247/2000 Sb. Toto prohlášení na přihlášce a čestné prohlášení podle § 92 odst. 4 písm. e) zák. č. 361/2000 Sb., spolu nesouvisí a ani se navzájem nenahrazují. Žalobce proto zákonnou podmínku předložení čestného prohlášení jako podkladu k žádosti nedoložil. Podle žalovaného žalobce při podání žádosti doložil potvrzení Ministerstva vnitra o přechodném pobytu na území ČR od 11.12.2012, avšak toto potvrzení je pouze dokladem, že konkrétní osoba se k přechodnému pobytu přihlásila a nikoliv, že zde má přechodný (obvyklý) pobyt po dobu 185 dnů. Vzhledem k tomu, že od přihlášení žalobce k pobytu, tj. od 11.12.2012 do doby podání žádosti o vydání řidičského průkazu dne 16.1.2013, uběhla doba 35 dnů, není naplněna podmínka obvyklého pobytu žalobce v délce 185 dnů na území ČR. Podle žalovaného naplnění podmínky obvyklého pobytu žalobce na území ČR nepotvrdila ani šetření Policie ČR a obce S. Jednoznačné neprokázání existence obvyklého pobytu trvajícího alespoň 185 dní žalobcem na uváděné adrese bylo důvodem, proč nebylo dále doplněno dokazování např. výsledkem majitelky nemovitosti na adrese K. Žalobce sice k doložení svých tvrzení předložil nájemní smlouvu opravňující žalobce pobývat na adrese K., která dokládá existenci tzv. osobní vazby ve smyslu § 2 písm. hh) zák. č. 361/2000 Sb. Prokázání této samotné skutečnosti však žalovaný označil za nepostačující, neboť zákon v citovaném

ustanovení žádá, aby žadatel o řidičské oprávnění v místě obvyklého bydliště z důvodu osobních vazeb pobýval alespoň 185 dnů. V daném případě bylo přitom zjištěno, že žalobce v místě obvyklého pobytu nejen že nepobývá 185 dnů, ale nepobývá vůbec, čímž nesplnil jednu ze zákonných podmínek pro udělení řidičského oprávnění.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými žalobce v žalobce uplatnil (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl krajský soud o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce k výzvě předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil.

Žalobcem uplatněné žalobní body krajský soud posoudil následujícím způsobem.

V prvním žalobním bodu žalobce vytýkal žalovanému správnímu orgánu i správnímu orgánu I. stupně jejich závěr, že žalobce k žádosti o udělení řidičského oprávnění nepřiložil čestné prohlášení podle § 92 odst. 4 písm. e) zák. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Žalobce tvrdil, že prohlášení přikládal ke své přihlášce do výuky a výcviku získání řidičského oprávnění a že tuto žádost s prohlášením měl správní orgán k dispozici. Důvodnost této žalobní výtky krajský soud posuzoval na podkladě **§ 92 odst. 4 písm. e) zák. o silničním provozu**, podle kterého *k žádosti o udělení řidičského oprávnění musí být přiloženo čestné prohlášení žadatele že:*

- 1) *je držitelem platného řidičského oprávnění uděleného jiným členským státem a*
- 2) *jiným členským státem mu nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, nebo že jeho řidičské oprávnění nebylo pozastaveno nebo odejmuto, nebo že již uplynula doba, na kterou byl zákaz činnosti uložen nebo doba pro opětovné udělení řidičského oprávnění.*

Současně krajský soud vycházel z ust. **§ 13 odst. 1 zák. č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování způsobilosti k řízení motorových vozidel**, podle kterého *výuku a výcvik k získání řidičského oprávnění může provádět výlučně provozovatel autoškoly. Provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která splňuje podmínky definované dále v písmenu a) až f). Ve smyslu podmínky citované v písm. e) a f) provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která splní další podmínky, pokud je pro získání řidičského oprávnění vyžaduje zvláštní zákona č. 361/2000 Sb., a která není ve výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Podle § 13 odst. 5 cit. zákona skutečnosti uvedené v § 13 odst. 1 písm. e) a f) dokládá žadatel čestným prohlášením.*

Pouhým porovnáním obsahových náležitostí a účelu, pro který jsou tato dvě čestná prohlášení přikládána, je patrný rozdíl mezi čestným prohlášením, které je obligatorní přílohou k žádosti o udělení řidičského oprávnění podle § 92 odst. 4 písm. e) zák. o silničním provozu, oproti čestnému prohlášení, které je podáváno na podkladě § 13 odst. 5 zák. č. 247/2000 Sb. v rámci žádosti o přijetí k výuce a výcviku v autoškolě. Tato dvě prohlášení nejsou obsahově totožná ani ve vztahu k doložení, že žadateli nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, neboť čestné prohlášení podle § 13 odst. 5

zákona č. 247/2000 Sb. osvědčuje, že žadatel při přijetí k výuce a výcviku v autoškole není ve výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na území ČR, oproti čestnému prohlášení podávanému podle ustanovení § 92 odst. 4 písm. e) zák. o silničním provozu, který váže podání čestného prohlášení stran zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel uloženým jiným členským státem EU. Žalobce v průběhu vedeného řízení prokazatelně k žádosti o udělení řidičského oprávnění čestné prohlášení ve smyslu § 92 odst. 4 písm. e) zák. o silničním provozu nepřiložil a ze splnění tohoto zákonného požadavku se nemohl vyvázat tvrzením, že obdobné čestné prohlášení přikládal ke své žádosti o přijetí k výuce a výcviku získání řidičského oprávnění, neboť čestné prohlášení podávané v této souvislosti na podkladě § 13 odst. 1 a odst. 5 zák. č. 247/2000 Sb., směřuje k osvědčení zcela jiných právních skutečností. Žalobní výtky vznesené žalobce v tomto směru byla krajským soudem posouzena jako nedůvodná.

Ve svém druhém žalobním bodu žalobce nesouhlasil se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného o tom, že v jeho případě nebyla splněna podmínka obvyklého pobytu na území ČR. Při posouzení této žalobní výtky krajský soud vycházel z ust. **§ 92 odst. 3 písm. b) zák. o silničním provozu**, podle kterého *k žádosti o řidičské oprávnění musí být uvedena adresa obvyklého bydliště žadatele o řidičské oprávnění na území ČR*. Při posuzování pojmu obvyklé bydliště krajský soud vycházel z ust. **§ 2 písm. hh) zák. o silničním provozu**, kde *obvyklé bydliště na území České republiky je definováno jako místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky kde fyzická osoba:*

1. *pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodu osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti nebo*
2. *pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.*

Zákonný požadavek na existenci obvyklého bydliště na území České republiky správní orgány posoudily na podkladě skutečností uváděných samotným žalobcem a to též na podkladě potvrzení o přechodném pobytu vydaném MV ČR dne 11.12.2012, dále tvrzení žalobce o existenci nájemní smlouvy ve vztahu k nemovitosti K., obec S. Současně správní orgány vycházely z výsledku vlastního šetření prezentovaného sdělením města S. a Policie České republiky, oddělení pobytových agent, pracoviště Klatovy a na podkladě těchto zjištěných skutečností dospěly k závěru, že žalobce na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu obvyklé bydliště nemá. Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně podle názoru krajského soudu obsahují podklady, které byly pro použití tohoto závěru použity, obsahují i úvahy, kterými se správní orgány při hodnocení těchto podkladů řídily a obsahují i potřebná zákonná ustanovení podírající výsledný právní názor. Napadené rozhodnutí obsahuje, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nezbytné minimum náležitostí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu zák. č. 500/2004 Sb., které postačuje k tomu, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Dle § 92 odst. 4 zák. o silničním provozu k žádosti o udělení řidičského oprávnění musí být přiložen doklad, prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt. Citované zákonné ustanovení ukládá žadateli prokázat existenci obvyklého bydliště na území

České republiky, která musí být splněna minimálně v době podání žádosti o udělení řidičského oprávnění. V přezkoumávaném případě bylo tak na žalobci, aby prokázal, že na území České republiky pobýval minimálně od 16.7.2012, a to z důvodu konkrétních osobních vazeb, demonstrativně vyjmenovaných v ust. § 2 písm. hh) bod 1. zákona o silničním provozu. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného o tom, že i případné prokázání existence osobní vazby představované v případě žalobce uzavřením smlouvy o nájmu nemovitosti č. p. 20 v K., splnění požadavku existence obvyklého bydliště žalobce neprokázal. Své tvrzení o neúplnosti zjištění stavu věci nepodpořil vlastními důkazy a skutkové a zejména z nich vyvozené právní závěry správních orgánů napadal pouze v rovině formální a nikoliv v rovině věcné. Důkazem prokazujícím naplnění podmínky obvyklého bydliště nemohl být ani žalobcem předložený doklad Ministerstva vnitra ČR z 11.12.2012 o přechodném pobytu žalobce na území České republiky. Pokud žalobce požádal o potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky jako občan Evropské unie, dával tím najevo úmysl ve smyslu § 87a odst. 1 písm. a) zák. o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. na území České republiky pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce. Z tohoto důvodu správní orgány nepochybily, pokud při svých závěrech o splnění podmínky obvyklého bydliště přihlížely i k době vydání dokladu o přechodném bydlišti žalobce ve vazbě na dobu podání žádosti o udělení řidičského oprávnění a i k této souvislosti posuzovaly, zda žalobce mohl prakticky délku pobytu na území ČR 185 dnů vůbec naplnit. Ostatní tvrzení žalobce o možnosti pobývat na území České republiky i před vydáním potvrzení o jeho přechodném pobytu, tj. před 11. prosincem 2012 zůstávají pouze v rovině tvrzení, které nebylo podloženo dokladem, který by jeho obvyklé bydliště na území České republiky ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) zák. o silničním provozu prokazoval. Z tohoto důvodu závěry žalovaného i správního orgánu o nesplnění podmínky existence obvyklého bydliště na území České republiky jsou v souladu s citovanými zákonnými ustanoveními a žalobní výtky v tomto směru byla krajským soudem vyhodnocena jako nedůvodná.

Pokud se žalobce ve své žalobě dovolával toho, že při svém rozhodování správní orgány překročily meze správního uvážení, aniž by toto tvrzení blíže odůvodňoval, krajský soud ve stejné obecné rovině konstatuje, že předmětem řízení bylo rozhodování o udělení řidičského oprávnění žalobci na podkladě § 92 zák. o silničním provozu, který žádné prostory pro správní uvážení neposkytuje. Proto ani v tomto směru případná žalobní výtky namohla být soudem shledána důvodnou.

Krajský soud posoudil žalobu jako nedůvodnou a na podkladě § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný který v řízení dosáhl procesního úspěchu náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. srpna 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková